

Reagování na nereagující primordiální události

(ad: Filip Karfík:)

Filip se táže: lze reagovat na primordiální události, které samy nereagují na jiné události? Odpověď zní ano, ale má v sobě také určité „ne“. Eventuelně také obráceně: odpověď zní ne, ale má v sobě také určité „ano“. Událost, která na nic jiného nereaguje, po sobě nic nezanechává, takže není nač reagovat. (To platí jen pro primordiální úroveň, a možná ještě některé nejbližší vyšší – tam je nejasnost. Možná že to platí jen pro primordiální události virtuální, neboť „reálné“ jsou jen ty, které už jsou nějak zapojeny do „prostředí“, jež je spoluvytvářeno mnoha událostmi jinými. Příklad z kvantové fyziky by něco mohl objasnit (i když tam už zcela jistě nejde o úroveň primordiální). Virtuální částice a kvanta „vyskakují“ z „ničeho“ (termínem fyziků: z fyzikálního vakua), ale hned zase „zanikají“ (a to tím rychleji, čím jsou „hmotnější“ resp. „energetičtější“). To znamená, že vznikají a hned zase zanikají nezávisle na tom, zda existuje něco jako „vesmír“. Výjimečně však mohou vzniknout i v našem vesmíru (čirou náhodou !?), a pak může za určitých okolností (totiž že někde v časové a prostorové nejužší blízkosti se zrovna „děje“ nějaká „reálná“ částice nebo kvantum) dojít k čemusi mimořádnému, totiž k interakci částice (nebo kvanta) reálného s virtuálním. (To je -prý - experimentálně potvrzeno.) – Jestliže něco takového je možné na tak relativně vysoké úrovni, proč by to nemělo být možné na úrovních mnohem nižších, tedy až primordiální ? (Mohlo by k tomu dojít i na úrovních vyšších, ale jen v podobě katastrofy či spíše kataklysmatu. Možná takovým kataklysmatem byl i vznik našeho Vesmíru.)

Odpověď tedy zní: dojde-li k jednostranné reakci Filipem zmíněného typu, mění se okamžitě virtuální částice v něco reálného (i když v něco docela jiného, čili nejde o pouhou vzájemnou reakci, nýbrž o minikatastrofu, při níž obě strany zanikají a zbývá po nich něco jiného).

(Písek, 040610-1.)